

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 26.11.2008
KOM(2008) 790 endelig

2008/0231 (CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV (Euratom)

om EF-rammebestemmelser for nuklear sikkerhed

{SEK(2008) 2892}
{SEK(2008) 2893}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUNDEN FOR FORSLAGET

1.1. Begrundelse og formål

Dette direktivforslag om EF-rammebestemmelser for nuklear sikkerhed tager sigte på genstarte bestræbelserne på at opstille fælles EF-rammer for nuklear sikkerhed ved at ajourføre og erstatte Kommissionens forslag til Rådets (Euratom) direktiv om fastsættelse af de grundlæggende forpligtelser og generelle principper vedrørende sikkerheden i nukleare anlæg¹, som indgik i den oprindelige pakke om nuklear sikkerhed.

Den fornyede interesse i kerneenergi i en række medlemsstater og udsigten til en lang række levetidsforlængelser og opførelse af nye anlæg gør, at timingen af dette reviderede forslag er særlig god. Det står enhver klart, at konsekvenserne af strålingsulykker ikke standser ved grænserne, og at de har potentielle konsekvenser for både arbejdstagernes og borgernes helbred, men der kan også være vidtrækkende økonomiske konsekvenser for energiproduktionssektoren. Bindende fællesskabslovgivning med internationalt anerkendte sikkerhedsprincipper for nukleare anlæg vil være en yderligere sikkerhedsgaranti for befolkningen i EU som helhed, fordi det skaber retssikkerhed.

Det er baggrunden for det reviderede lovforslag, som bygger på a) det tekniske arbejde, som er udført af De Vesteuropæiske Nukleare Tilsynsmyndigheders Sammenslutning (WENRA) og færdiggjort i 2006 for bestående nukleare anlæg, og som havde deltagelse af alle europæiske tilsynsmyndigheder på nuklearområdet, b) et princip om, at kun stærke og uafhængige tilsynsmyndigheder er i stand til at garantere den fortsatte sikre drift af atomkraftværkerne i EU, og c) i fællesskabslovgivningen at nedfælde principperne i de vigtigste eksisterende internationale instrumenter, nemlig konventionen om nuklear sikkerhed (CNS)², der er indgået i Den Internationale Atomenergiorganisations (IAEA) regi, og det sikkerhedsarbejde, der udføres af IAEA³.

Udgangspunktet er, at en række fælles principper på området nuklear sikkerhed, som allerede er indeholdt i konventionen om nuklear sikkerhed, reguleres på fællesskabsniveau og suppleres med yderligere sikkerhedskrav til nye atomkraftreaktorer, som medlemsstaterne opmuntres til at udvikle i tråd med princippet om løbende sikkerhedsforbedringer på grundlag af de sikkerhedsniveauer, der er udviklet af WENRA, og i nært samarbejde med EU-Gruppen på Højt Plan for Nuklear Sikkerhed og Affaldshåndtering. På grundlag af de ti principper for regulering af nuklear sikkerhed, som gruppen har vedtaget, vil den fungere som samlingspunktet for samarbejdet mellem de tilsynsmyndigheder, der har til opgave at overvåge nukleare anlægs sikkerhed i medlemsstaterne, og bidrage til udviklingen af EF-rammebestemmelserne om nuklear sikkerhed.

Det generelle mål med forslaget er at opnå, bevare og hele tiden forbedre den nukleare sikkerhed i Fællesskabet og at udbygge tilsynsmyndighedernes rolle. Direktivet finder anvendelse på alle nukleare anlægs design, placering, opførelse, vedligehold, drift og nedlukning, for hvilke det er nødvendigt at træffe sikkerhedsforanstaltninger efter den berørte

¹ KOM(2003) 32 endelig og KOM(2004) 526 endelig.

² INFCIRC/449

³ IAEA Safety Fundamentals: Fundamental safety principles, IAEA Safety Standard Series No. SF-1 (2006) (grundlæggende sikkerhedsprincipper).

medlemsstats love og bestemmelser. Hver enkelt medlemsstats ret til at vælge, om den vil anvende kerneenergi, anerkendes og respekteres fuldt ud.

Ved hjælp af EF-rammebestemmelserne om nuklear sikkerhed forventes det, at en række operationelle mål kan nås, herunder bl.a. udbygning af de nationale tilsynsmyndigheders rolle, tilladelsesindehaverens hovedansvar for sikkerheden under tilsynsmyndighedens kontrol, styrket uafhængighed for tilsynsmyndigheder, sikring af et højt transparensniveau i spørgsmål om nukleare anlægs sikkerhed, gennemførelse af forvaltningssystemer, regelmæssig sikkerhedskontrol, adgang til nuklearsikkerhedseksperter og prioritering af sikkerhed.

1.2. Baggrund

Der er i øjeblikket en voksende interesse i kerneenergi, som skyldes en række forhold.

EU er verdens største producent af el fra kerneenergi og har en moden nuklearindustri, som dækker hele brændstofkredsløbet med sin egen teknologiske base og en højt kvalificeret arbejdsstyrke. Kerneenergi er for nuværende den vigtigste energikilde med lavt CO₂-udslip i EU-medlemsstaterne og kilden til mere end en tredjedel af EU's el. Den har vist sig at være en stabil og pålidelig energikilde, som er forholdsvis beskyttet mod prissvingninger, når der sammenlignes med olie- og gasmarkederne. Fortsat brug af kerneenergi vil derfor øge EU's energiforsyningsikkerhed og også medvirke til at begrænse udledningen af CO₂, men der er stadig en række problemer, der skal løses. Kerneenergi spiller en vigtig rolle i EU's energimix og støttes med et solidt engagement i forskning og fremme af teknologiske udviklinger, som yderligere kan øge kerneenergiens sikkerhed.

Den fortsatte forbedring af nukleare anlægs sikkerhed er en forudsætning for, at kerneenergien accepteres. De enkelte landes tilgange vil kunne forbedres, hvis de bygger videre på det eksisterende arbejde, der udføres i IAEA-regi, og indlemmes i en fællesskabsramme. En sammenkobling af det internationale system og Fællesskabets system vil sikre bevarelsen af et højt sikkerhedsniveau for nukleare anlæg i EU og øge gennemsækeligheden af EU's reguleringsmekanismer. På langt sigt skal dette føre frem til, at offentlighedens tillid til EU's beslutningstagningsproces på nuklearområdet øges, og at der skabes retlig sikkerhed på området.

1.3. Bestående fællesskabsinstrumenter, som taler for EU-harmonisering på det nukleare område

I takt med udviklingen af nuklearindustrien i Europa opstod der behov for en konvergens i Fællesskabet for at støtte medlemsstaterne i deres indsats for at harmonisere deres sikkerhedspraksis. Rådets resolution af 22. juli 1975 om teknologiske problemer i forbindelse med nuklear sikkerhed⁴ anerkendte, at Kommissionen har et ansvar for at fungere som katalysator i forbindelse med internationale initiativer vedrørende nuklear sikkerhed. Resolutionen "*som tager hensyn til de nationale myndigheders rettigheder og ansvar*" henviser til tilpasningen af sikkerhedskravene som led i en ønskelig harmoniseret tilgang på fællesskabsniveau.

På denne baggrund vedtog Rådet en yderligere resolution i 1992⁵, hvori det genbekræftede 1975-resolutionens intentioner og opfordrede medlemsstaterne til at fortsætte og intensivere den fælles indsats med sigte på en harmonisering af sikkerheden.

⁴ EFT C 185 af 14.8.1975, s. 1.

⁵ EFT C 172 af 8.7.1992, s. 2.

Herudover har støtten til udarbejdelse af EF-lovgivning om nuklear sikkerhed i løbet af årene altid været nævnt i Rådets konklusioner⁶ og Europa-Parlamentets betænkninger⁷. Der er dog indtil nu ikke vedtaget bindende fællesskabslovgivning om nuklear sikkerhed.

1.4. Forslagets overensstemmelse med andre fællesskabspolitikker og -mål

Den iboende forbindelse mellem strålingsbeskyttelse og nuklear sikkerhed blev anerkendt af EF-Domstolen, der i sin dom i sag C-29/99 fastslår, *"at der ikke med henblik på fastlæggelsen af Fællesskabets beføjelser skal foretages en kunstig sondring mellem beskyttelsen af befolkningens sundhed og sikkerheden for kilderne til ioniserende stråling"*. Domstolen har også bekræftet, at Kommissionen er beføjet til at fremsætte anbefalinger om harmonisering af de i artikel 18 og 19 i CNS omhandlede krav til design, konstruktion og drift af nukleare anlæg, der kan være genstand for bestemmelser, som medlemsstaterne fastsætter med henblik på at sikre overensstemmelse med de grundlæggende sikkerhedsstandarder. En fællesskabstilgang på området nuklear sikkerhed ville medvirke til en fuld gennemførelse af fællesskabsrettens mål for strålingsbeskyttelse, dvs. beskyttelse af arbejdstagerne og befolkningen mod farerne ved ioniserende stråling, uden unødigt at begrænse de gavnlige anvendelser og praksis, som forårsager strålingseksponering.

1.5. Den oprindelige pakke om nuklear sikkerhed

Den 30. januar 2003 vedtog Kommissionen efter at have modtaget en udtalelse fra den ekspertgruppe, der er nedsat i henhold til Euratom-traktatens artikel 31, to forslag til direktiver om henholdsvis sikkerheden i nukleare anlæg og sikker forvaltning af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald⁸.

Efter Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse af 26. marts 2003 blev begge forslag fremsendt til Rådet. I overensstemmelse med artikel 31 i Euratom-traktaten anmodede Rådet om en udtalelse fra Europa-Parlamentet, som vedtog sine udtalelser om forslagene ved sit plenarmøde den 13. januar 2004.

Samtidig blev begge forslag drøftet i Rådet under det italienske og det irske formandskab. Da der hverken var flertal for at forkaste eller vedtage begge forslag, blev det aftalt, at Rådets konklusioner skulle bygge på en konsensus. Et udkast til Rådets konklusioner om sikker håndtering af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald blev vedtaget af Rådet i juni 2004⁹, hvilket førte til oprettelsen af Rådets arbejdsgruppe for nuklear sikkerhed (WPNS). En nærmere beskrivelse af de procedurer i forbindelse med den oprindelige pakke om nuklear sikkerhed er inkluderet i resuméet af konsekvensanalysen¹⁰, som ledsager nærværende initiativ.

Det eksisterende forslag til et direktiv om nukleare anlægs sikkerhed trækkes tilbage og erstattes af et nyt forslag.

⁶ Rådets konklusioner om sikker håndtering af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald (10823/04), Rådets konklusioner om sikker håndtering af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald (8784/07).

⁷ Maldeikis-betænkningen om 50 års Euratom-traktat (A6-0129/2007) og Reul-betænkningen om konventionelle energikilder (A6-0348/2007).

⁸ KOM(2003) 32 endelig.

⁹ 10823/04

¹⁰ SEK(2008) 2892.

2. HØRING AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

2.1. Høring af interesserede parter om, hvorvidt der er behov for fællesskabsrammer for nuklear sikkerhed

Det foreliggende lovforslag er fremkommet efter en omfattende og fortløbende høringsproces, som blev igangsat i 2004 under det irske formandskab. Rådets arbejdsgruppe, Gruppen på Højt Plan for Nuklear Sikkerhed og Affaldshåndtering og EU's Kernenergiform forum fortsatte arbejdet med emnet.

I hele den periode, hvor den oprindelige pakke om nuklear sikkerhed blev udarbejdet, foregik der på Kommissionens initiativ en omfattende høring af interesserede parter om mulighederne for at opstille lovrammer for nuklear sikkerhed. Dette supplerede de høringer, der var led i den lovgivningsprocedure, som er fastsat i Euratom-traktaten (udtalelse fra ekspertgruppen nedsat i henhold til traktatens artikel 31 og fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg). Der blev også afholdt drøftelser med internationale organisationer som Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA) og OECD's Kerneenergiagentur. Kommissionen benyttede også lejligheden til at præsentere sine planer om EU-lovgivning for nuklear sikkerhed i forbindelse med deltagelse i forskellige internationale møder.

EU's Kerneenergiform, som blev oprettet i 2007 og har deltagelse af vigtige beslutningstagere og organisationer på nationalt plan og EU-plan, har allerede bidraget til en bedre forståelse af de fælles tilgange, der er nødvendige for at videreudvikle sikkerheden i nukleare anlæg. Konklusionerne fra forummets møder i Prag og Bratislava i 2008 understregede forummets tydelige opbakning til vedtagelse af fællesskabslovgivning om nuklear sikkerhed, ud fra "*fælles grundlæggende sikkerhedsprincipper for nukleare anlæg*".

Det tekniske grundlag, der understøtter de grundlæggende principper, som foreslås i det foreliggende reviderede direktivudkast, er resultatet af arbejdet i de forskellige ekspertgrupper, der beskæftiger sig med nuklear sikkerhed. Der er gennemført en række forskellige aktiviteter på flere niveauer på EU-plan med deltagelse af ekspertgrupper bestående af repræsentanter for medlemsstaternes sikkerhedsmyndigheder, som aktivt har bidraget til harmoniseringen af sikkerhedspraksis på nuklearområdet.

2.2. Overblik over ekspertgrupper beskæftiget med harmonisering af nuklear sikkerhed på EU-niveau

2.2.1. Nukleare tilsynsmyndigheders arbejdsgruppe (NRWG) og arbejdsgruppen for reaktorsikkerhed (RSWG)

Med henblik på at opfylde målene i Rådets resolution fra 1975 om de teknologiske problemer i forbindelse med nuklear sikkerhed nedsatte Kommissionen to ekspertgrupper til behandling af sikkerheden i nukleare anlæg. NRWG, som sidst trådte sammen i juni 2005, har deltagelse af repræsentanter for de nukleare tilsynsmyndigheder i EU-medlemsstaterne og kandidatlandene i Central- og Østeuropa. RSWG, som havde deltagelse af alle EU's lovgivningsorganer og repræsentanter for sektoren, standsede sit arbejde i 1998.

2.2.2. CONCERTation on European Regulatory Tasks (CONCERT)

CONCERT-samrådsgruppen, som blev oprettet i 1992, var et forum, som samlede nukleartilsynsmyndigheder fra EU, central- og østeuropæiske lande og NUS-lande med henblik på at udveksle erfaringer og udbygge bistands- og samarbejdsprogrammerne generelt. Gruppen afholdt sit sidste møde i 2005.

2.2.3. WENRA

Der bør lægges særlig mærke til de aktiviteter, der udføres af WENRA, som er en organisation, der har deltagelse af lederne og ledende medarbejdere fra 17 europæiske landes nukleartilsynsmyndigheder.

For at harmonisere tilgangene til sikkerhed blev der nedsat to arbejdsgrupper, som fik mandat til at analysere de bestående forhold og de forskellige sikkerhedskoncepter, sammenligne de enkelte landes lovgivningstiltag med IAEA's sikkerhedsstandarder, påpege forskellene og fremsætte forslag til, hvordan forskellene eventuelt kunne elimineres uden i sidste ende at forringe sikkerhedsniveauet.

I januar 2006 blev der offentliggjort rapporter om sikkerhedsreferenceniveauer, som senere er revideret i 2007 og 2008¹¹. WENRA's medlemmer har fastsat mange fælles referenceniveauer for reaktorer sikkerhed med henblik på at harmonisere de nationale krav frem til 2010. Ethvert fællesskabsinitiativ på området nuklear sikkerhed bør bygge videre på de tekniske fremskridt, som WENRA har nået. WENRA's rapporter om harmonisering af sikkerhedstilgangene for reaktorer blev evalueret af WPNS, som konkluderede, at *"WENRA's metodik er en systematisk, dokumenteret og logisk tilgang til harmonisering"*.

2.2.4. WPNS

Efter Rådets konklusioner i 2004 om sikker håndtering af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald, som opfordrer til en *"omfattende høring"* af interesserede parter, blev der iværksat en vidtfavnende høringsproces med sigte på at finde nye instrumenter, som kan bidrage mere effektivt til den videre udvikling af nuklear sikkerhed og den sikre håndtering af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald, inden for rammerne af Euratom-traktaten og i tråd med principperne for bedre lovgivning. Det er grunden til, at WPNS blev oprettet¹².

Den endelige rapport fra WPNS¹³, der omfatter de overordnede konklusioner og anbefalinger, blev godkendt af Rådet den 13. december 2006. En nærmere beskrivelse af metoder, tilrettelæggelse af arbejdet og dataindsamlingen, detaljerede resultater fra dataindsamling og -analyse og begrundelser for konklusioner og anbefalinger findes i de rapporter, der er udarbejdet af de tre underudvalg¹⁴. 70 eksperter fra medlemsstaterne og Kommissionen deltog i WPNS's arbejde. Konklusionerne i rapporterne udgør et godt teknisk grundlag for den strategi, der er påtænkt i det foreliggende direktivforslag om fællesskabsrammer for nuklear sikkerhed.

2.2.5. EU-Gruppen på Højt Plan for Nuklear Sikkerhed og Affaldshåndtering

Den 10. januar 2007 vedtog Kommissionen et udkast til et vejledende kerneenergi-program, som indeholdt forslag om oprettelsen af en gruppe på højt plan for nuklear sikkerhed, affaldshåndtering og nedlukning. Efterfølgende blev dette forslag godkendt og støttet af alle de vigtigste EU-fora (jf. konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Bruxelles i marts 2007¹⁵, Rådets konklusioner af maj 2007 om sikker håndtering af brugt nukleart brændsel og

¹¹ <http://www.wenra.org>

¹² WPNS blev oprettet af arbejdsgruppen for atomspørgsmål (WPAQ) som følge af Rådets konklusioner om sikker håndtering af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald (10823/04).

¹³ 15475/2/06 REV2.

¹⁴ 15475/2/06 REV 2 ADD 1, 15475/2/06 REV 2 ADD 2, 15475/2/06 REV 2 ADD 3.

¹⁵ 7224/1/07 REV 1.

radioaktivt affald¹⁶ og Europa-Parlamentets betænkning fra 2007 om 50 års europæisk kerneenergipolitik¹⁷).

EU-Gruppen på Højt Plan blev formaliseret ved Kommissionens afgørelse 2007/530/Euratom¹⁸ i juli 2007. Afgørelsen giver Gruppen på Højt Plan mandat til gradvis at udvikle en fælles forståelse og i sidste ende europæisk lovgivning på områderne nukleare anlægs sikkerhed og sikker forvaltning af brugt brændsel og radioaktivt affald.

Gruppen har deltagelse af lederne af de nationale regeludstedende eller tilsynsførende myndigheder på nuklearområdet i de 27 medlemsstater. Med oprettelsen af Gruppen på Højt Plan indbindes WENRA's arbejde i en mere formel ramme og får deltagelse af repræsentanter fra de EU-medlemsstater, som ikke anvender kerneenergi.

Direktivforslaget indeholder specifikke bestemmelser om de aktiviteter, der skal gennemføres af gruppen, som får en vigtig støtterolle i forbindelse med fastlæggelsen af instrumenter, der tjener til at bevare og yderligere forbedre den nukleare sikkerhed i hele Fællesskabet. Med dette mål for øje vil Kommissionen ændre gruppens oprindelige mandat, jf. Kommissionens afgørelse 2007/530/Euratom, når Rådet har vedtaget det foreliggende direktiv, så det virkelig afspejler gruppens opgaver i forbindelse med direktivets gennemførelse.

2.3. Konsekvensanalyse

Den tilknyttede konsekvensanalyse er en ajourføring af konsekvensanalysen for det tidligere forslag om nuklear sikkerhed, som indgik i pakken om nuklear sikkerhed¹⁹, og den bygger på de tekniske følgeslutninger og anbefalinger i WPNS-rapporterne og på de forpligtelser og krav, der er fastsat i konventionen om nuklear sikkerhed og på principperne i IAEA's grundlæggende sikkerhedskrav.

I forbindelse med konsekvensanalysen blev følgende fire muligheder overvejet: Den første, *mulighed (0)*, består i ikke at ændre noget. *Mulighed 1* går ud på at udarbejde fællesskabslovgivning, som fastsætter fælles sikkerhedsstandarder for eksisterende nukleare anlæg. *Mulighed 2* består i at indføre fællesskabslovgivning, som kun etablerer fælles rammer med sigte på at opnå og bevare et ensartet højt niveau for nuklear sikkerhed i hele Fællesskabet ved at satse på bredt anerkendte principper for nuklear sikkerhed, og derefter lade Gruppen på Højt Plan udarbejde gennemførelsesforanstaltningerne. *Mulighed 3* bygger på en række internationalt anerkendte principper for nuklear sikkerhed (jf. fremgangsmåden under mulighed 2), suppleret med yderligere sikkerhedskrav til nye reaktorer, som medlemsstaterne opmuntres til at udvikle i tråd med princippet om løbende sikkerhedsforbedringer på grundlag af de sikkerhedsniveauer, der er udviklet af WENRA, og i nært samarbejde med EU-Gruppen på Højt plan for Nuklear Sikkerhed og Affaldshåndtering. Analysen af de forskellige muligheder viste, at den mest effektive måde at indføre en fælles tilgang til nuklear sikkerhed i Fællesskabet på er mulighed 3.

3. FORSLAGETS RETLIGE ASPEKTER

3.1. Resumé af forslaget

Dette forslag har til formål at genstarte processen for at indføre fælles EF-rammebestemmelser for nuklear sikkerhed, som sigter mod at opnå og bevare et højt

¹⁶ 8784/07

¹⁷ A6-0129/2007.

¹⁸ EUT L 195 af 27.7.2007, s. 44.

¹⁹ KOM (2003) 32.

sammenligneligt niveau for nuklear sikkerhed i hele Fællesskabet ved at erstatte det tilsvarende oprindelige forslag, der indgik i pakken om nuklear sikkerhed. Forslaget er funderet på bestemmelserne i konventionen om nuklear sikkerhed, som opstiller præcise lovgivningsrammer, der udgør grundlaget for et harmoniseret system for nuklear sikkerhed, og som Atomenergifællesskabet og alle EU-medlemsstaterne er kontraherende parter i.

3.2. Retsgrundlag

Retsgrundlaget for dette forslag er Euratom-traktatens artikel 31, sammenholdt med samme traktats artikel 32. Artikel 31 opstiller proceduren for vedtagelse af de i artikel 30 nævnte grundlæggende sikkerhedsstandarder til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling. I artikel 32 hedder det udtrykkeligt, at de grundlæggende standarder kan suppleres efter proceduren i artikel 31.

3.3. Subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet

Kerneenergi spiller en vigtig rolle ved overgangen til en økonomi med lavt CO₂-udslip og mindsker EU's afhængig af energi udefra. Det er op til medlemsstaterne, om de vælger at have kerneenergi med i deres energimix. Den Europæiske Union har til opgave at sikre, at kerneenergien videreudvikles, samtidig med at det højest mulige sikkerhedsniveau sikres.

Alle EU-medlemsstaterne er parter i konventionen om nuklear sikkerhed, som udgør en internationalt anerkendt fælles platform for udviklingen af nuklear sikkerhed. Medlemsstaterne har allerede truffet foranstaltninger, hvormed de kan nå en høj grad af nuklear sikkerhed inden for EU. Der er dog endnu ikke indført nogen fælles regler for nuklear sikkerhed, som gælder i hele Fællesskabet, på grund af de forskellige historiske baggrunde, retlige rammer, typer og antal reaktorer og forskellige reguleringstilgange.

Det foreliggende forslag giver medlemsstaterne mulighed for at udnytte subsidiaritetsprincippet fuldt ud, idet det opstiller de retlige rammer for nuklear sikkerhed, uden at foreskrive detaljerede regler herfor. Herudover sigter direktivet mod at styrke de nationale tilsynsmyndigheders rolle og uafhængighed, idet der bygges videre på deres kompetencer og på de nationale organers rolle ved gennemførelsen af de aftalte foranstaltninger. Direktivet er i fuld overensstemmelse med princippet om nationalt ansvar for sikkerheden i nukleare anlæg, idet medlemsstaterne i forbindelse med nye reaktorer opmuntres til at udvikle yderligere sikkerhedskrav i tråd med de løbende sikkerhedsforbedringer på grundlag af de sikkerhedsniveauer, der er udviklet af WENRA, og i nært samarbejde med EU-Gruppen på Højt plan for Nuklear Sikkerhed og Affaldshåndtering. Medlemsstaterne bevarer desuden retten til at pålægge strengere sikkerhedsforanstaltninger nationalt end de foranstaltninger, der er fastsat i dette direktiv.

4. FORSLAGETS VIGTIGSTE BESTEMMELSER

4.1. Ansvar og rammerne for nukleare anlægs sikkerhed (artikel 3)

Artiklen om ansvaret for sikkerheden i nukleare anlæg afspejler et af de grundlæggende principper for nuklear sikkerhed, der også er nedfældet i artikel 9 i konventionen om nuklear sikkerhed: Det primære ansvar for et nukleart anlægs sikkerhed i hele deres levetid påhviler indehaveren af den relevante tilladelse under tilsynsmyndighedernes kontrol. Det er desuden kun tilsynsmyndigheden, der træffer afgørelse om, hvilke sikkerhedsforanstaltninger og hvilken kontrol der skal gennemføres af tilladelsesindehaveren på det nukleare anlæg.

I henhold til stk. 2 skal medlemsstaterne indføre og hver især opretholde lovgivning og forskrifter for sikkerheden på nukleare anlæg. Alle medlemsstater overholder allerede denne bestemmelse, så dens gennemførelse burde ikke være et problem.

4.2. Tilsynsmyndigheder (artikel 4)

Forslaget styrker de nationale tilsynsmyndigheders rolle og uafhængighed med udgangspunkt i deres kompetencer. For at fremme autonome beslutninger, som prioriterer nuklear sikkerhed højest, må det sikres at tilsynsmyndigheder reelt er uafhængige af alle organisationer, som har til opgave at fremme eller drive nukleare anlæg eller være fortalere for kerneenergiens samfundsmæssige fordele, og at de ikke udsættes for utilbørlig påvirkning. En lignende bestemmelse findes allerede i CNS (artikel 8, stk. 2). Tilsynsmyndigheden, som gives tilstrækkelige beføjelser, kompetence og finansielle og menneskelige ressourcer til at kunne varetage sine opgaver og pligter, får til opgave at føre tilsyn med og regulere sikkerheden i nukleare anlæg og at sikre gennemførelsen af sikkerhedskrav, -betingelser og forskrifter.

Tilsynsmyndigheden bliver ansvarlig for udstedelsen af tilladelser og overvågning af deres anvendelse for placering, design, opførelse, ibrugtagning, drift og nedlukning af nukleare anlæg.

Tilsynsmyndigheden har pligt til at sikre, at tilladelsesindehaveren har tilstrækkeligt kvalificeret personale til at drive et anlæg.

Med henblik på en løbende forbedring af reguleringsinfrastrukturen gennemføres der regelmæssigt peer reviews af tilsynsmyndigheden og den nationale reguleringsstruktur.

I forbindelse med denne bestemmelse vil der for de nationale tilsynsmyndigheder og reguleringsystemerne blive gennemført regelmæssige peer reviews af IAEA's International Regulatory Review Service (IRRS), og de forpligtes til mindst hvert tiende år at udarbejde en selvevaluering.

4.3. Åbenhed og aktindsigt (artikel 5)

Bestemmelserne i artikel 5 er en reaktion på behovet for at sikre adgang til pålidelig information og give borgerne mulighed for at deltage i en transparent beslutningsproces.

4.4. Sikkerhedskrav og –forskrifter for nukleare anlæg (artikel 6)

Artikel 6 gentager og bestyrker medlemsstaternes forpligtelse til at overholde IAEA's grundlæggende sikkerhedskrav²⁰ og til at opfylde de internationalt aftalte forpligtelser og krav i konventionen om nuklear sikkerhed.

Herudover opmuntres medlemsstaterne i forbindelse med nye reaktorer til at udvikle yderligere sikkerhedskrav i tråd med den løbende forbedring af sikkerheden ud fra de sikkerhedsniveauer, der er udviklet af WENRA, i nært samarbejde med Gruppen på Højt Plan.

Det bør i denne forbindelse bemærkes, at når Rådet er nået til enighed om direktivets tekst, tilpasser Kommissionen det mandat for Gruppen på Højt Plan, som er fastsat i Kommissionens afgørelse om gruppens oprettelse.

4.5. Tilladelsesindehaverens forpligtelser (artikel 7)

Artiklen sammenfatter tilladelsesindehavernes forpligtelse til at opfylde kravene i artikel 6 og understreger deres ansvar for at opstille og gennemføre forvaltningssystemer og have tilstrækkelige finansielle og menneskelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver i forbindelse med nuklear sikkerhed.

²⁰ IAEA Safety Fundamentals: Fundamental safety principles, IAEA Safety Standard Series No. SF-1 (2006).

4.6. Tilsyn (artikel 8)

Tilsynsmyndighedens vurderinger, undersøgelser, kontrol- og håndhævelsesforanstaltninger i forbindelse med nuklear sikkerhed skal bibeholdes over hele et anlægs levetid, også i nedlukningsfasen. Det er endnu et princip, som der er almen enighed om. Med sigte på at styrke de europæiske tilsynsmyndigheders beføjelser fastlægger nærværende direktiv af sikkerhedshensyn udvidede tilsynsbeføjelser. I tilfælde af alvorlige eller gentagne brud på sikkerhedsreglerne skal tilsynsmyndigheden have beføjelse til at inddrage driftstilladelsen og beordre et anlægs drift standset, hvis den ikke mener, at sikkerheden er fuldt ud garanteret. Forpligtelsen til vurdering og verifikation af sikkerheden er også nedfældet i CNS-artikel 14.

4.7. Sikkerhedseksperter (artikel 9)

Rådighed over nuklearsikkerhedseksperter er et utrolig vigtigt punkt, som bringes op på hver eneste internationale møde, hvor nuklear sikkerhed drøftes. I de senere årtier er der ikke uddannet nok specialister, så der er også et problem med aldrende sikkerhedspersonale, som nærmer sig pensionsalderen. På dette område kan Fællesskabet yde et bidrag i form af at opmuntre til grænseoverskridende samarbejde og uddannelse. Forpligtelsen til at sikre rådighed over tilstrækkeligt uddannet personale er også omhandlet i artikel 11, stk. 2, i CNS.

4.8. Prioritering af sikkerheden (artikel 10)

I tråd med princippet om, at sikkerheden prioriteres, har medlemsstaterne mulighed for nationalt at pålægge strengere sikkerhedsforanstaltninger end de foranstaltninger, der er fastsat i nærværende direktivforslag.

5. KONKLUSION

Rådet anmodes derfor om, at:

godkende det vedlagte forlag til Rådets direktiv (Euratom) om EF-rammebestemmelser for nuklear sikkerhed.

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV (Euratom)

om EF-rammebestemmelser for nuklear sikkerhed

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 31 og 32,

under henvisning til forslag fra Kommissionen udarbejdet efter indstilling fra en gruppe personer udpeget af Det Videnskabelige og Tekniske Udvalg blandt medlemsstaternes videnskabeligt sagkyndige²¹,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet²²,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Traktatens artikel 2, litra b), fastsætter, at Fællesskabet skal indføre ensartede sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed og overvåge deres anvendelse.
- (2) Traktatens artikel 30 fastsætter, at der i Fællesskabet skal indføres grundlæggende normer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling.
- (3) Med dette mål for øje fastsætter Rådets direktiv 96/29/Euratom af 13. maj 1996 om grundlæggende sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling²⁴, grundlæggende sikkerhedsstandarder. Dette direktivs bestemmelser blev suppleret med mere specifik lovgivning.
- (4) Rådets beslutning 87/600/Euratom af 14. december 1987 om en fællesskabsordning for hurtig udveksling af information i tilfælde af strålingsfare²⁵ opstillede rammerne for anmeldelse af strålingsfare og udsendelse af oplysninger, som medlemsstaterne har brug for til at beskytte befolkningen i tilfælde af strålingsfare. Rådets direktiv 89/618/Euratom af 27. november 1989 om oplysning af befolkningen om, hvorledes

²¹ EUT C [...] af [...], s. [...].

²² EUT C [...] af [...], s. [...].

²³ EUT C [...] af [...], s. [...].

²⁴ EFT L 159 af 29.6.1996, s. 1.

²⁵ EFT L 371 af 30.12.1987, s. 76.

den skal forholde sig, samt om sundhedsmæssige foranstaltninger i tilfælde af strålingsfare²⁶ pålagde medlemsstaterne at underrette befolkningen i tilfælde af strålingsfare.

- (5) Selv om ordningen med strålingsbeskyttelse på grundlag af de gældende grundlæggende standarder indfører et højt beskyttelsesniveau for befolkningens sundhed ud fra den nuværende videnskabelige viden på området, bør en sådan beskyttelse suppleres for at sikre, at der i nukleare anlæg opretholdes og udvikles et højt sikkerhedsniveau, som løbende forbedres. Det er en absolut forudsætning, at der opretholdes et højt sikkerhedsniveau, fra design- til nedlukningsstadiet, således at man fuldt ud opfylder målsætningerne om sundhedsbeskyttelse i traktatens artikel 2, litra b). Med dette mål for øje bør der indføres effektive forsvarsmekanismer mod strålingsfarer, og ulykker, som kan udløse strålingsfare, bør forebygges.
- (6) Hver medlemsstat fastlægger sit eget energimix, og efter en vis betænkningstid er der nu stigende interesse for opførelsen af nye atomkraftværker, og nogle medlemsstater har besluttet at give tilladelse til at opføre nye atomkraftværker. Det forventes desuden, at tilladelsesindehaverne i de kommende år vil forelægge ansøgninger om at forlænge levetiden for nukleare anlæg.
- (7) Der bør i denne forbindelse udvikles en bedste praksis som vejledning for tilsynsmyndighederne i deres beslutninger om en eventuel levetidsforlængelse for nukleare anlæg.
- (8) Medlemsstaterne har allerede truffet foranstaltninger, hvormed de kan nå en høj grad af nuklear sikkerhed i Fællesskabet.
- (9) En løbende forbedring af nuklear sikkerhed forudsætter, at de indførte forvaltningssystemer og tilladelsesindehaverne sikrer et højt beskyttelsesniveau for befolkningen.
- (10) De grundlæggende principper og krav, der er opstillet af Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA), er en praksissamling, som de nationale sikkerhedskrav bør baseres på. Medlemsstaterne har ydet væsentlige bidrag til forbedringen af disse grundlæggende principper og krav.
- (11) De nationale tilsynsmyndigheder i medlemsstater, der har atomkraftværker på deres område, har samarbejdet inden for rammerne af De Vesteuropæiske Nukleare Tilsynsmyndigheders Sammenslutning (WENRA) og har i fællesskab fastlagt mange fælles referenceniveauer for reaktorer med sigte på at samordne de nationale krav frem til 2010.
- (12) På trods af harmoniseringen er der stadig forskel på sikkerhedsprocedurer og –praksis fra den ene medlemsstat til den anden. På nuværende tidspunkt er der som følge af disse forskelligartede foranstaltninger ikke sikkerhed for, at kravene med hensyn til sundhedsbeskyttelse i traktatens artikel 2, litra b), opfyldes på bedst mulig måde. Ved at tiltræde konventionen om nuklear sikkerhed, som trådte i kraft den 24. oktober 1996, forpligtede Det Europæiske Atomenergifællesskab sig til at respektere et

²⁶

EFT L 357 af 7.12.1989, s. 31.

internationalt anerkendt højt nukleart sikkerhedsniveau²⁷. For at Fællesskabet kan sikre sig, at principperne i denne konvention får virkning på fællesskabsplan, og at de ensartede sikkerhedsstandarder i henhold til artikel 2, litra b), i Euratom-traktaten anvendes, bør de grundlæggende standarder for strålingsbeskyttelse suppleres med fælles sikkerhedsprincipper.

- (13) Hurtige og korrekte informationer til offentligheden om vigtige nukleare sikkerhedsspørgsmål bør bygge på en høj grad af åbenhed omkring nukleare anlægs sikkerhed.
- (14) Medlemsstaternes ansvar for sikkerheden af deres egne nationale nukleare anlæg er det grundlæggende princip, som underligger nuklear sikkerhedsregulering på det internationale plan, jf. også konventionen om nuklear sikkerhed. Dette princip om nationalt ansvar og princippet om, at det primære ansvar for et nukleart anlægs sikkerhed påhviler tilladelsesindehaveren under kontrol af den nationale tilsynsmyndighed, bør styrkes af nærværende direktiv.
- (15) For at sikre en effektiv gennemførelse af sikkerhedskravene til nukleare anlæg bør medlemsstaterne oprette tilsynsorganer, som er uafhængige myndigheder. Tilsynsmyndigheder bør have tilstrækkelige beføjelser og ressourcer til at kunne udføre de pålagte opgaver.
- (16) For at sikre en effektiv gennemførelse af nærværende direktiv bør medlemsstaterne regelmæssigt aflægge beretning til Kommissionen. Et interval på tre år er passende set i lyset af kravene i konventionen om nuklear sikkerhed.
- (17) Med henblik på en løbende forbedring af den nukleare sikkerhed kan Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, forelægge Rådet forslag til vedtagelse.
- (18) Den Europæiske Gruppe på Højt Plan om Nuklear Sikkerhed og Affaldshåndtering blev oprettet²⁸ for at bidrage til opfyldelsen af Fællesskabets mål på området nuklear sikkerhed. Med sigte herpå bør gruppen bidrage til udviklingen af de nødvendige instrumenter til at bevare og løbende forbedre den nukleare sikkerhed og til anvendelse på nukleare anlægs design, placering, opførelse, vedligehold, drift og nedlukning, for hvilke det er nødvendigt at træffe sikkerhedsforanstaltninger efter den berørte medlemsstats love og bestemmelser.
- (19) De tilsynsmyndigheder, som har til opgave at overvåge sikkerheden i nukleare anlæg i medlemsstaterne, bør først og fremmest samarbejde via Den Europæiske Gruppe på Højt Plan om Nuklear Sikkerhed og Affaldshåndtering, som har udviklet ti principper for reguleringen af nuklear sikkerhed. Den Europæiske Gruppe på Højt Plan om Nuklear Sikkerhed og Affaldshåndtering bør bidrage til Fællesskabets rammer for nuklear sikkerhed med sigte på en løbende forbedring af dem -

²⁷ Den interinstitutionelle aftale om interinstitutionelt samarbejde i forbindelse med internationale konventioner, som Det Europæiske Atomenergifællesskab og dets medlemsstater er parter i, finder anvendelse i denne forbindelse.

²⁸ EUT L 195 af 27.7.2007, s. 44.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

1. Direktivet har til formål at opnå, bevare og løbende forbedre den nukleare sikkerhed i Fællesskabet og at styrke de nationale tilsynsmyndigheders rolle.
2. Direktivet finder anvendelse på nukleare anlægs design, placering, opførelse, vedligehold, drift og nedlukning, for hvilke det er nødvendigt at træffe sikkerhedsforanstaltninger efter den berørte medlemsstats love og bestemmelser.
3. Dette direktiv er ikke til hinder for anvendelsen af direktiv 96/29/Euratom.
4. Dette direktiv har ingen indflydelse på hver enkelt medlemsstats ret til at beslutte, om den vil have et eget civilt nuklearprogram.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- (1) "nukleare anlæg": anlæg til fremstilling af nukleart brændsel, forskningsreaktorer (herunder subkritikalitets- og kritikalitetsopstillinger), atomkraftværker, lagerfaciliteter til brugt brændsel, berigelses- og genoparbejdningsanlæg
- (2) "nuklear sikkerhed": opnåelse af korrekte driftsforhold ved hjælp af foranstaltninger med henblik på forebyggelse af ulykker eller afbødning af følgerne af ulykker, så arbejdstagerne, offentligheden, luft, vand og jord beskyttes mod unødigt strålingsfare, der hidrører fra nukleare anlæg
- (3) "radioaktivt materiale": ethvert materiale, som indeholder en eller flere radionuklider, hvis aktivitet eller koncentration for så vidt angår strålingsbeskyttelse ikke kan lades ude af betragtning
- (4) "nedlukning": de administrative og tekniske foranstaltninger, der træffes for at gøre det muligt at standse nogle eller alle kontrolforanstaltninger for nukleare anlæg, med undtagelse af depoter eller visse nukleare anlæg, som anvendes til at bortskaffe restaffald fra udvinding og forarbejdning af nukleart materiale, som er lukket, men ikke nedlukket
- (5) "radioaktivt affald": luftformigt, flydende eller fast radioaktivt materiale, som medlemsstaten ikke finder yderligere anvendelse for, og som i sin egenskab af radioaktivt affald er underlagt en tilsynsmyndigheds kontrol efter medlemsstatens love og bestemmelser
- (6) "brugt brændsel": nukleart brændsel, som er blevet bestrålet i en reaktorkerne og permanent fjernet fra den; brugt brændsel kan enten betragtes som en brugbar ressource, der kan oparbejdes, eller det kan være beregnet til endelig behandling eller deponering, idet ingen yderligere anvendelse er planlagt, og behandles som radioaktivt affald

(7) "ioniserende stråling": energioverførsel i partikelform eller elektromagnetiske bølger med en bølgelængde på højst 100 nanometer eller med en frekvens på mindst 3×10^{15} Hertz, der direkte eller indirekte kan danne ioner

(8) "tilsynsmyndighed": et eller flere myndigheder, som den enkelte medlemsstat har givet juridisk myndighed til i den pågældende medlemsstat at udstede tilladelser og fastsætte regler for nukleare anlægs placering, design, opførelse, ibrugtagning, drift eller nedlukning

(9) "tilladelse": en tilladelse, som tilsynsmyndigheden udsteder til ansøgeren, hvorved ansøgeren får overdraget ansvaret for placering, design, opførelse, ibrugtagning, drift eller nedlukning af nukleare anlæg

(10) "nye reaktorer": atomkraftreaktorer, som der udstedes driftstilladelse til efter dette direktivs ikrafttræden.

Artikel 3

Ansaret og rammerne for nukleare anlægs sikkerhed

1. Det primære ansvar for et nukleart anlægs sikkerhed påhviler indehaveren af den relevante tilladelse under tilsynsmyndighedens kontrol. Det er desuden kun tilsynsmyndigheden, der træffer afgørelse om, hvilke sikkerhedsforanstaltninger og hvilken kontrol tilladelsesindehaveren skal gennemføre på et nukleart anlæg.

Det primære ansvar for et nukleart anlægs sikkerhed i hele dets levetid påhviler tilladelsesindehaveren, indtil anlægget frigives fra myndighedskontrol. Tilladelsesindehaveren kan ikke uddelegere dette ansvar.

2. Medlemsstaterne indfører og opretholder en lovgivning om sikkerheden på nukleare anlæg. Denne lovgivning skal omfatte nationale sikkerhedskrav, et system for udstedelse af tilladelser og for kontrol med nukleare anlæg, forbud mod at drive nukleare anlæg uden tilladelse og et system for myndighedstilsyn, herunder de nødvendige håndhævelsesforanstaltninger.

Artikel 4

Tilsynsmyndigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndigheden reelt er uafhængig af alle organisationer, der har til opgave at fremme eller drive nukleare anlæg eller være fortalere for kerneenergiens samfundsmæssige fordele, og at de friholdes fra al indflydelse, som kan bringe sikkerheden i fare.

2. Tilsynsmyndigheden skal have tilstrækkelige beføjelser og kompetence samt finansielle og menneskelige ressourcer til at kunne varetage sit ansvar og udføre de opgaver, den pålægges. Tilsynsmyndigheden overvåger og fastsætter regler for nukleare anlægs sikkerhed og sikrer gennemførelse af sikkerhedskrav, -betingelser og -forskrifter.

3. Tilsynsmyndigheden udsteder tilladelser og kontrollerer, at reglerne for nukleare anlægs placering, design, opførelse, ibrugtagning, drift og nedlukning overholdes.

4. Tilsynsmyndigheden sikrer, at tilladelsesindehaverne råder over tilstrækkeligt og kvalificeret personale.
5. Mindst hvert tiende år underkaster tilsynsmyndigheden sig selv og det nationale reguleringssystem en international peer review med sigte på en løbende forbedring af reguleringsinfrastrukturen.

Artikel 5 *Åbenhed og aktindsigt*

Medlemsstaterne informerer offentligheden om procedurerne for og resultaterne af tilsynet med nuklear sikkerhed. De sikrer også, at tilsynsmyndigheden faktisk informerer offentligheden for så vidt angår dens kompetenceområder. Aktindsigt sikres i overensstemmelse med relevante nationale og internationale forpligtelser.

Artikel 6 *Sikkerhedskrav og –forskrifter for nukleare anlæg*

1. Medlemsstaterne overholder IAEA's grundlæggende sikkerhedsprincipper (IAEA Safety Fundamentals: Fundamental safety principles, IAEA Safety Standard Series No. SF-1 (2006)). De overholder de forpligtelser og krav, der er inkorporeret i konventionen om nuklear sikkerhed (IAEA INFCIRC 449 af 5. juli 1994).

De sikrer navnlig, at de gældende principper, der er nedfældet i IAEA's grundlæggende sikkerhedsprincipper, gennemføres for at sikre et højt sikkerhedsniveau i nukleare anlæg, herunder bl.a. effektive ordninger mod potentiel strålingsfare, forebyggelse af og beredskab ved ulykker, håndtering af problemet med aldrende personale, langsigtet håndtering af alt produceret radioaktivt materiale og informationer til befolkningen og myndigheder i nabolande.

2. For så vidt angår nye reaktors sikkerhed, sigter medlemsstaterne mod at udvikle yderligere sikkerhedskrav i tråd med den løbende forbedring af sikkerheden på grundlag af de sikkerhedsniveauer, der er udviklet af De Vesteuropæiske Nukleare Tilsynsmyndigheders Sammenslutning (WENRA), og i nært samarbejde med Den Europæiske Gruppe på Højt Plan for Nuklear Sikkerhed og Affaldshåndtering.

Artikel 7 *Tilladelsesindehaverens forpligtelser*

1. Tilladelsesindehavere designer, opfører, driver og nedlukker deres nukleare anlæg i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 6, stk. 1 og 2.
2. Tilladelsesindehavere opstiller og indfører forvaltningssystemer, som regelmæssigt verificeres af tilsynsmyndigheden.
3. Tilladelsesindehaverne allokerer tilstrækkelige finansielle og personalemæssige ressourcer til at kunne opfylde deres forpligtelser.

Artikel 8

Tilsyn

1. Tilsynsmyndigheden foretager vurderinger, undersøgelser, kontrol og gennemfører om nødvendigt håndhævelsesforanstaltninger i forbindelse med nuklear sikkerhed over hele et anlægs levetid, også i nedlukningsfasen.
2. Tilsynsmyndigheden er beføjet til at inddrage driftstilladelsen ved alvorlig eller gentagen overtrædelse af sikkerhedsreglerne i et nukleart anlæg.
3. Tilsynsmyndigheden er beføjet til at beordre et anlægs drift standset, hvis den finder, at sikkerheden ikke er fuldt ud garanteret.

Artikel 9

Sikkerhedseksperter

Medlemsstaterne sørger hver især og via internationalt samarbejde for passende uddannelses- og efteruddannelsesmuligheder med henblik på fortsat teoretisk og praktisk uddannelse inden for nuklear sikkerhed.

Artikel 10

Prioritering af sikkerheden

Medlemsstaterne kan fastsætte strengere sikkerhedsforanstaltninger end dem, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 11

Aflæggelse af beretning

Medlemsstaterne forelægger Kommissionen en beretning om gennemførelsen af dette direktiv senest [tre år efter ikrafttrædelsen] og hvert tredje år derefter. På grundlag af den første beretning forelægger Kommissionen Rådet en rapport om forløbet af gennemførelsen af direktivet, der ledsages af lovgivningsforslag, hvis dette er relevant.

Artikel 12

Gennemførelse

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden [to år efter den i artikel 13 omhandlede dato]. De tilsender straks Kommissionen disse bestemmelser med en sammenligningstabel, som viser sammenhængen mellem de pågældende bestemmelser og dette direktiv.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 13
Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen for offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 14
Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles,

På Rådets vegne
Formand